

§§ 2 a 3, že příspěvek ten může být poskytnut, jsou-li splněny podmínky dále v tomto bodě uvedené. Stanovení těchto podmínek nemá právní význam pro vznik nároku stran na státní příspěvek, nýbrž vyjadřuje jen jasně vůli zákonodárcovu, že nejsou-li splněny, nesmí být příspěvek, o nějž se jedná, poskytnut, i kdyby s hlediska ekvity neb z důvodů jiných jeho poskytnutí bylo doporučitelné. Stanovení řečených podmínek jest tudíž instrukcí pro rozhodující orgán, stanovící meze jeho působnosti a odpovědnosti. Teprve, byly-li veškeré tyto podmínky splněny, může orgán ten — ministerská komise zřízená při min. vnitra — podle § 4 volně uvážiti okolnosti toho kterého případu, přihlížejíc k momentům v této normě uvedeným a výše dotčeným, zda státní příspěvek poskytne či nikoliv. Nemá-li strana za žádných okolností právní nárok na poskytnutí příspěvku toho, pak ji nelze přiznati ani nárok na to, aby jí byly sděleny motivy, které vedly rozhodující orgán k jeho nepřiznání.

Aplikují-li se tyto úvahy na daný případ, nutno dospěti k závěru, že stížnost není důvodna ani věcně, pokud se snaží zkonstruovat právní nárok st-lův na poskytnutí státního příspěvku ani po stránce formální, pokud tvrdí, že ji stihá procesní újma tím, že jí nebyly sděleny důvody nař. rozhodnutí, resp. skutkové předpoklady, na jichž základě a za jejichž zhodnocení dospěl žal. úřad k svému výroku, straně nepříznivému.

Č. 11.297.

Pozemková reforma: Svůj výrok vešlý v právní moc, že určitý statek nepodléhá záboru podle § 3 a) záb. zák., nemůže stpův do-datečně zrušiti z důvodu, že důsledkem změny právního nazírání na význam cit. předpisu dospěl k názoru, že onen statek záboru podléhá.

(Nález ze dne 23. května 1934 č. 10.437/33).

Prejudikatura: Boh. A 9823/32.

Věc: Nadační fond polního podmaršálka generála Petra hraběte Strozziho, zastoupený českou finanční prokuraturou v Praze, proti státnímu pozemkovému úřadu o zábor.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 24. října 1930 vyslovil stpův, že 1. veškeré nemovitosti velkostatku H., jež jsou vlastnictvím invalidní vojenské nadace Petra hraběte Strozziho, jsou zabrány státem ve smyslu zák. č. 215/19 Sb. a že 2. současně zrušuje jako zmatečný svůj výměr z 26. srpna 1922, jímž sdělil české finanční prokuratuře, že tento nadační velkostatek podle § 3 a) záb. zák. záboru nepodléhá.

Nálezem Boh. A 9823/32 zrušil nss toto rozhodnutí pro nezákonnost proto, že při výměru z 26. srpna 1922 běžeti mohlo nikoli o akt zmatečný, nýbrž jen o akt nezákonný nebo formelně vadný, že pouhá materiální nezákonnost, resp. formelní vadnost nemaří sama o sobě jeho právní existenci, i že tak odpadl předpoklad pro nové rozhodování stpův-u o záboru tohoto velkostatku.

Na to vydal stpú nové, nyní nař. rozhodnutí, jímž: 1. zrušil výměr svůj z 26. srpna 1922 jako nezákonný a 2. prohlásil, že shora uvedené nemovitosti velkostatku H. byly zabrány státem podle zák. č. 215/1919 Sb. do vydání rozhodnutí o jejich propuštění podle § 11 zák. zák., § 20 zák. příd. a § 3 a) zák. zák. Podotknuto, že rozhodnutí to jest aktem deklaratorním, i že se nevztahuje na nemovitosti, které nadace koupila smlouvou trhovou z 1. prosince 1931.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Brojíc proti výroku ad 1. uvedenému, namítá stížnost, že žal. úřad neměl práva pro nezákonnost dodatečně rušit svůj právní moci nabyvší výměr z 26. srpna 1922, a dovolává se k důkazu o tom i svrchu cit. nál.

Jak patrně z důvodů připojených k nař. výrokům, odůvodňuje žal. úřad svůj výrok, učiněný pod 1., nikoli pouze tím, že výměr z 26. srpna 1932 byl nezákonným. Své oprávnění, tento výměr dodatečně zrušiti, dovozuje žal. úřad z toho, že výměr onen příčí se nezadatelným právům veřejným, když prohlásil za vyloučený ze záboru podle § 3 a) zák. zák. velký majetek pozemkový, který nevykazoval a nevykazuje náležitostí objektu podle cit. šu ze záboru vyloučeného. Důvodem pro výrok o zrušení výměru z 26. srpna 1922 není tedy žal. úřadu jen nezákonnost tohoto výměru sama, nýbrž názor, že výměr ten příčí se nezadatelným zájmům veřejným, sledovaným zákony o pozemkové reformě, jímž musí ustoupiti i právní moc. Vychází tedy nař. rozhodnutí především z právního názoru, že akt správní, příčící se nezadatelnému zájmu veřejnému může přes to, že nabyt formelní právní moci, býti dodatečně úřadem zrušen, a to i v případě, že některá strana z něho nabytá práv. Názor ten neshledal nss nesprávným. Kryje se s tím, co nss po té stránce opětne již v různých nálezech (sr. Boh. A 101/19, 1574/22 a j.) vyslovil. Proto je svrchu uvedená námitka stížnosti bezdůvodna.

Stížnost ovšem také popírá, že by výměr stpú-u z 26. srpna 1922, vyslovující, že velký nemovitý majetek stěžující si nadace je podle § 3 a) zák. zák. ze záboru vyloučen, příčil se nezadatelným zájmům veřejným, nějakému kategorickému imperativu, jak za to má žal. úřad. Dlužno tudíž zkoumati, je-li tento předpoklad splněn, poněvadž jen v případě kladném bylo by zrušení cit. výměru formelní právní moci nabyvšího oprávněno.

Běží o výrok podle § 3 a) zák. zák., podle něhož jsou ze záboru vyloučeny objekty právně i hospodářsky samostatné, jež neslouží hospodaření na zabraných nemovitostech. Jde o to, zda předpis ten je takové povahy, že by nebylo lze stav jemu odporující za žádných okolností trpěti, a to ani tenkrát, když by tím měla býti nabytá práva porušena, jichž ochrana uznávána je platným řádem právním. Jen v takovém případě lze mluvit o nezadatelném zájmu veřejném.

Při rozhodování tom dlužno na podkladě oboru zákonodárství o pozemkové reformě zkoumati, zda by porušením ustanovení § 3 a) zák. zák. byl skutečně založen stav, který je v odporu se základní a nezadatelnou tendencí těchto zákonů. Dlužno dáti za pravdu žal. úřadu, že zákonodárství o pozemkové reformě — právě tak jako velká většina předpisů správních — byly vydány v zájmu veřejném a zájem ten sledují, i že zákonodárství o pozemkové reformě sledují národohospodářský a so-

ciální zájem rázu veřejného. Leč skutečnost ta sama o sobě ještě nestačí k závěru, že šlo o porušení nezadatelného zájmu veřejného, že zrušeným nyní výměrem byl založen stav, který za žádných okolností trpěn býti nesmí. Neboť ve správním právu lze jen ve velmi řídkých případech tvrditi, že předpis není vydán v zájmu veřejném, takže by pak úřad vlastně svým rozhodnutím nebyl vázán nikdy. Proto nestačí, že výměr zrušený dnes nař. rozhodnutím nebyl ve shodě se zákonem vydaným v zájmu veřejném, nýbrž bylo by třeba, aby výměr ten přičil se nezadatelným zájmům veřejným. A tu uvážil nss toto:

Podle zák. č. 330/1919 Sb. je stpú nejen správním úřadem s mocí rozhodovací (§ 7), nýbrž i zástupcem státu co do všech práv a závazků vzniklých prováděním zákonů o zabrání velkého majetku pozemkového naproti osobám třetím, soudům i jiným úřadům (§ 4), a jako takový má právo dohodnouti se i s vlastníkem zabraného majetku o tom, které nemovitosti, kdy a za jakých modalit mají býti podrobeny pozemkové reformě (§§ 14, 44 náhr. zák.), a tudíž i, ježto právo to není nijak omezeno, ujednati provedení pozemkové reformy, uchylující se od zásad ovládajících zákonodárství o pozemkové reformě, pokud nebylo by to ovšem speciálními ustanoveními výslovně zakázáno. Co do nemovitostí uvedených v § 3 a) zák. zák. takového výslovného zákazu nikde není, a dlužno proto míti za to, že veřejný zájem na osudu nemovitostí podle § 3 a) zák. zák. reklamovaných je zadatelný.

Nemohl proto žal. úřad, změnil-li v důsledku pozdější judikatury nss-u své právní nazírání na ustanovení § 3 a) zák. zák., původní svůj výrok, který nabyt moci práva, zrušiti a ve věci znovu rozhodovati. Opačný názor odporuje zákonu. Ježto pak žal. úřad založil druhý výrok nař. rozhodnutí, že totiž nemovitosti stěžující si nadace jsou státem zabrány, jediné na předpokladu, že může svůj výměr z 26. srpna 1922 zrušiti a ve věci znovu rozhodovati, předpoklad ten však — jak uvedeno — nemá oporu v zákoně, nezbylo než nař. rozhodnutí i co do druhého výroku zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.298.

Stavební právo (Čechy): I. Pravomoc zem. úřadu, povolovati po slyšení zem. výboru založení nové části města (§ 17 odst. 3 stav. ř. a §§ 5 a 99 org. zák. č. 125/27 Sb.) není na překážku příslušnosti obecního zastupitelstva a úřadů potvrzovacích v příčině sdělání a schválení plánu polohy. — II. Účast majitelů pozemků na řízení o sdělání plánu polohy a oprávnění jejich k opravným prostředkům. — III. Plán polohy může zahrnovati i úpravy, které jsou jinak odkázány do jiných etap řízení stavebního. — IV. Plán polohy může obsahovati určení ploch pro veřejná prostranství a jiné veřejné účely, určení, zda ulice má býti zastavěna souvislou řadou domů či ve volné soustavě, jakož i omezení výšky budov. — V. Do plánů polohy nenáleží však stanovení podoby a rozměrů jednotlivých parcel stavebních ani určení hmoty a barvy